BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET HOF
VAN 17 DECEMBER 1984 [1]

Nippon Seiko KK
tegen Raad van de Europese Gemeenschappen

Zaak 258/84 R

Samenvatting

Kort geding — Opschorting van tenuitvoerlegging — Voorlopige maatregelen — Voorwaarden van toekenning — Tegen elkaar afwegen van alle betrokken belangen

(EEG-Verdrag, artikelen 185 en 186; Reglement voor de procesvoering, artikel 83, paragraaf 2)

Opschorting van tenuitvoerlegging en andere voorlopige maatregelen kunnen slechts in overweging worden genomen indien de omstandigheden, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan zij worden gevorderd, ze aanvankelijk gerechtvaardigd doen voorkomen. Daarenboven moeten zij spoedeisend zijn in die zin, dat zij noodzakelijkerwijs moeten worden getroffen en effect sorteren vóór de uitspraak van de rechter in de hoofdzaak, teneinde te voorkomen dat de partij die erom verzoekt, ernstige en onherstelbare schade lijdt. Tenslotte moeten de maatregelen voorlopig zijn in die zin, dat zij niet prejudiciëren op de beslissing in de hoofdzaak. In het kader van een procedure in kort geding moet de rechter alle betrokken belangen tegen elkaar afwegen.

In zaak 258/84 R,

NIPPON SEIKO KK, te Tokio, Japan, 2-3-2, Marunouchi, Chiyoda-Ku, vertegenwoordigd door J. Lever, Q. C. van Gray's Inn, E. Sharpeston, Barrister van Middle Temple, en R. Griffith, solicitor van het kantoor Coward Chance, Kunstlaan 21-22 te 1040 Brussel, België, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van J.-C. Wolter, advocaat aldaar, Rue Zithe 8,

verzoekster,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door G. Peeters en E. Stein als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij

1 — Procestaal: Engels.

J. Käser, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad-Adenauer 100,

verweerder,

en

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Temple Lang als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

interveniënte,

geeft

DE PRESIDENT VAN HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

de navolgende

BESCHIKKING

1 Bij verzoekschrift in kort geding van 5 december 1984 heeft Nippon Seiko KK verzocht om opschorting van de toepassing van verordening nr. 2089/84 van de Raad van 19 juli 1984 houdende instelling van een definitief antidumpingrecht op de invoer van bepaalde kogellagers, van oorsprong uit Japan en Singapore (PB L 193 van 1984, blz. 1), voor zover deze verordening haar aanbelangt, met een verzoek tot het gelasten van alle noodzakelijke voorlopige voorzieningen dan wel iedere andere in de gegeven omstandigheden wettige of billijke maatregel.

2 Het verzoek, dat op 5 december 1984 ter griffie van het Hof werd ingeschreven, is ingediend krachtens de artikelen 185 en 186 EEG-Verdrag en artikel 83 van het Reglement voor de procesvoering.

3 Verzoekster refereert aan haar op 2 november 1984 ter griffie van het Hof neergelegde verzoekschrift tot nietigverklaring van voormelde verordening nr. 2089/84.

4 Bij beschikking van 13 december 1984 werd de Commissie toegelaten als interveniënte in de procedure in kort geding. Zij heeft evenwel geen schriftelijke opmerkingen ingediend.

5 Verzoekster betoogt dat zijn en haar dochterondernemingen voortaan gehouden zijn, ter zake van de invoer van kogellagers een definitief anti-dumpingrecht te betalen. Zo de bestreden verordening later nietig mocht worden verklaard en bedoelde bedragen worden terugbetaald, zouden zij gedurende het gehele betrokken tijdvak niet over hun geld kunnen beschikken, dan wel genoopt zijn voor dat tijdvak een lening te sluiten.

6 Verzoeksters Europese dochtermaatschappijen zijn bereid om, hangende de uitspraak van het arrest in de hoofdzaak, voor de in de toekomst verschuldigde anti-dumpingrechten zekerheid te stellen bij de bevoegde douanediensten; de aan zekerheidstelling verbonden kosten zijn lager dan de rente die verzoeksters Europese dochtermaatschappijen zouden moeten betalen indien zij de toekomstige definitieve rechten moesten voldoen zodra zij verschuldigd worden. Zo bedraagt de rentevoet bijvoorbeeld in het Verenigd Koninkrijk 11,69 %, terwijl de zekerheidstelling slechts 0,40 % kost. Wanneer niet spoedig aan het onderhavige verzoek wordt voldaan, zullen de Europese dochtermaatschappijen van NSK dus aanzienlijke bedragen aan rente verliezen.

7 Verzoekster refereert aan de beschikking van de president van het Hof van 20 oktober 1977 (zaak 119/77 R, Nippon Seiko, Jurispr. 1977, blz. 1867). Zij merkt voorts op, dat de gemeenschapswetgeving niet voorziet in vergoeding van interesten in geval van terugbetaling van ten onrechte geïnde anti-dumpingrechten. Tenslotte wijst zij erop, dat zij reeds eerder terugbetaling zonder interesten heeft moeten aanvaarden van anti-dumpingrechten die zij op grond van een naderhand door het Hof nietigverklaarde verordening had betaald.

8 Met betrekking tot de gegevens op grond waarvan de verlangde maatregelen aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomen, verwijst verzoekster uitdrukkelijk naar haar beroep in de hoofdzaak, waarin zij tal van middelen strekkende tot nietigverklaring heeft aangebracht.

9 De Raad betoogt, dat de basisverordening ter zake van dumping niet voorziet in de mogelijkheid om de heffing van definitieve anti-dumpingrechten te vervangen door een zekerheidstelling. Er moet hier onderscheid worden gemaakt tussen definitieve en voorlopige anti-dumpingrechten; voor deze laatste kan wel zekerheid worden gesteld.

10 Volgens de Raad bestaat de enige onherstelbare schade die verzoekster zou kunnen lijden, in het verlies van rente over de definitieve rechten, indien zij deze betaalt en in geval van slagen van haar beroep in de hoofdzaak later terugkrijgt. Deze schade kan evenwel niet als ernstig worden aangemerkt. Voorts houdt de Raad staande, dat een zekerheidstelling de belangen van de industrieën in de Gemeenschap niet voldoende zou beschermen. Een anti-dumpingrecht is immers bedoeld om de prijs van ingevoerde produkten te doen stijgen ten einde de gevolgen van dumping teniet te doen; dit doel zou niet worden bereikt, indien kon worden volstaan met een zekerheid.

11 De Raad is van mening, dat toewijzing van de in casu gevraagde opschorting de weg zou vrijmaken voor opschorting van de tenuitvoerlegging van iedere verordening houdende instelling van definitieve anti-dumpingrechten, waarvan voor het Hof nietigverklaring wordt gevorderd.

12 Luidens artikel 185 EEG-Verdrag heeft een bij het Hof van Justitie ingesteld beroep geen schorsende werking. Het Hof van Justitie kan echter, indien het van oordeel is dat de omstandigheden zulks vereisen, krachtens de artikelen 185 en 186 EEG-Verdrag, opschorting van de uitvoering van de bestreden handeling en de noodzakelijke andere voorlopige maatregelen gelasten.

13 Het is vaste rechtspraak van het Hof, dat voorlopige maatregelen slechts in overweging kunnen worden genomen indien de omstandigheden, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan zij worden gevorderd, ze aanvankelijk gerechtvaardigd doen voorkomen. Daarenboven moeten zij spoedeisend zijn in die zin, dat zij noodzakelijkerwijs moeten worden getroffen en effect sorteren vóór de uitspraak van de rechter in de hoofdzaak, teneinde te voorkomen dat de partij die erom verzoekt, ernstige en onherstelbare schade lijdt. Tenslotte moeten de maatregelen voorlopig zijn in die zin, dat zij niet prejudiciëren op de beslissing in de hoofdzaak.

14 Weliswaar heeft verzoekster in de onderhavige zaak middelen, zowel feitelijk als rechtens, aangebracht op grond waarvan de opschorting van de toepassing van de litigieuze verordening aanvankelijk gerechtvaardigd kan worden geacht, maar het Hof moet ook beoordelen of die opschorting spoedeisend en noodzakelijk is teneinde te voorkomen, dat verzoekster ernstige en onherstelbare schade lijdt.

15 De door verzoekster gestelde schade bestaat in het renteverlies als gevolg van de betaling van anti-dumpingrechten, dat haar niet zou worden vergoed in geval zij in de hoofdzaak in het gelijk wordt gesteld.

16 Ter terechtzitting waren partijen het erover eens, dat indien verzoekster in de hoofdzaak in het gelijk mocht worden gesteld, zij, behoudens in de Bondsrepubliek Duitsland, geen restitutio in integrum, met inbegrip van het renteverlies, zou kunnen verkrijgen. In de huidige stand van het geding valt niet te overzien, of in de hoofdzaak dan wel een daarmee samenhangende procedure de vergoeding van rente zal worden gelast, ofschoon deze mogelijkheid niet mag worden uitgesloten.

17 Gelet op de vermoedelijke duur van de procedure in de hoofdzaak en de door verzoekster genoemde rentevoeten, zijn de renteverliezen niet als onaanzienlijk te beschouwen.

18 Ofschoon derhalve, louter vanuit verzoeksters standpunt beschouwd, kan worden gesproken van een zeker spoedeisend belang, dienen in het kader van een procedure krachtens de artikelen 185 en 186 EEG-Verdrag alle betrokken belangen tegen elkaar te worden afgewogen.

19 De Raad en de Commissie hebben aannemelijk kunnen maken, dat vaststelling van de verlangde voorlopige maatregelen de Europese Economische Gemeenschap ernstige schade zou berokkenen. Indien genoegen werd genomen met de door verzoekster geboden zekerheidstelling, zou een veel geringere bescherming zijn verzekerd dan door de heffing van het anti-dumpingrecht; niet alleen zou onvoldoende rekening worden gehouden met de belangen van de ondernemingen van de Gemeenschap, maar ook zou de met de verordening beoogde werking teniet kunnen worden gedaan.

20 Bovendien is de door verzoekster gestelde schade geenszins beperkt tot haar geval; zij kan zich juist voordoen in alle gevallen waarin een anti-dumpingrecht moet worden betaald. In het onderhavige geval zijn dus geen specifieke omstandigheden voorhanden die de verlangde voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

DE PRESIDENT VAN HET HOF,

rechtdoende bij voorraad,

beschikt:

1. Het verzoek wordt afgewezen.

2. De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 17 december 1984.

Voor de griffier

J. A. Pompe

adjunct-griffier

De president

A. J. Mackenzie Stuart